

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Γιώργος Βέης

ΛΥΓΙΖΟΝΤΑΣ

στο Σ. Α. Σκαρτοῦ

Λυγίζουν οι ἐλπίδες καθὼς μὲ μασάει ὁ καιρὸς
 κι ἀλυσίδες μὲ τεντώνουν κάθε φορά πού ἀλλάζω ζωή.
 Ξετυλίγω τὰ ὄνειρά μου μὲ τὴν ἴδια περιορισμένη λαχτάρα
 —ὄπου κι ἂν φτάσω τὸ ἴδιο τὸ φιλί μας μᾶς πνίγει.
 Ὑστερα ἀγάβοντας τὰ φῶτα ὁ ἐφιάλτης μπαίνει ἀπ' τ' αὐτιά,
 ἀπ' τὴ μύτη και κολυμπάει μέσ' στὸ αἷμά μας.
 Ἢ πλήξη κι ὁ δημοκρατικὸς συγκεντρωτισμὸς
 μὲ τυλίγουν ἀκόμα κι ὅταν ὄνειρεύομαι.
 Αὐταπάτες κι αἰσιοδοξίες πού μὲ βιάση οἱ ἀπατεῶνες πλασάρουν
 μᾶς ξεγελοῦν, σέρνονται στὰ λαρύγγια τῶν προδοτῶν οἱ γαλυφίες,
 τὸ πλοῖο μὲ τὴν εὐτυχία στ' ἀμπάρια βαραίνει,
 οἱ διηγῆσεις τῶν ἀκρωτηριασμένων τέρπουν πολλοὺς Ἕλληνες
 κι οἱ ἐχθροὶ μας ἀντὶ νὰ μᾶς ἐνώσουν μᾶς χωρίζουν.
 Οἱ μέρες δροσίζουν,
 τὸ σοσιαλιστικὸ ὄνειρο πλαγιέται στὶς πλατείες
 κι ὄλα σὲ φέρνουν κοντὰ στὶς μάζες,
 ἀλλὰ λυγίζεις καθὼς οἱ χυδαῖοι σὲ σπρώχνουν στὴ θάλασσα,
 καθὼς οἱ στεναγμοὶ τῶν ἀπελπισμένων σὲ ματώνουν.
 Ξετυλίγω τὸ ὄνειρο μὲ τὴν ἴδια περιορισμένη λαχτάρα
 και σκαλίζοντας συχνὰ μὲ τὸ μουσούδι μου τὸν πολιτισμὸ
 ἰρνοῦμαι νὰ κοιτάξω ἄλλο τὸν ἑαυτὸ μου,
 Οἱ μέρες δροσίζουν κι ἡ εὐτυχία θὰ ἐρχόταν ἂν προλάβαινα νὰ ξεχάσω.

Μαρία Γυπαράκη

ΑΣΥΜΜΕΤΡΑ

Α

Ὅλα μαζί
 κομματιασμένα
 κυνηγοῦσαν τὰ καλοκαίρια

*

Ἐνα δεῦτερο
 ἔσκυψε
 και φίλησε τὴ σκιά της

*

Ἐ μουσικὴ
 προχώρησε
 πέρα ἀπ' τὶς προσδοκίες μας

*

Ἡ θάλασσα
 ἀβοήθητη
 κλείστηκε μέσα της

Β (Σὲ β' πρόσωπο)

Ζωή
 τυλιγμένη στὴν ἐμίχλη
 πρωτομίλησες πρωτῶ

*

Μὲ φλογέρα
 ἀπὸ κομμένο γρανίτη
 θέρισες τὸν ἔρωτα